

MLADO JUTRO

št. 50. V Ljubljani, dne 15. decembra 1940. Leto XI.

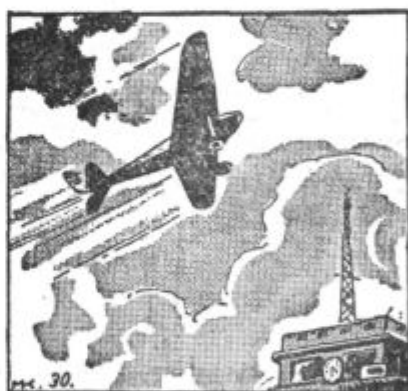
Z nočnim letalom

V nadzornem oddelku croydonskega letališča v Londonu je bilo službujoče osebje zelo vzemirjeno. Kljub vsem poskusom jim ni uspelo vzpostaviti radiotelegrafske zveze z Mickovim letalom. Se je zgodila mar nesreča? Skoro ni bilo mogoče verjeti v to možnost, ker so vsi le predobro poznali sposobnosti odličnega, da, najboljšega krmarja slovitnega londonskega letališča. Ne bi bilo to prvič, da je Mick zašel v težave, doslej pa se je še vselej s svojo prisotnostjo duha in neizmernim požrtvovanjem vsaj zadovoljivo za svoje življenje rešil. Se je zgodil mar zločin?

Poučeni o svrhi Mickovega poleta v Pariz, so telefonirali v Scotland Yard, kjer so pa vedeli le toliko, da ni pariška policija do odleta opazila nič sumljivega. Uradniki in piloti so hodili zamišljenih obrazov okrog: po času odleta iz Pariza bi moralo letalo že davno pristati. Vsak hip so spraševali v nadzornem oddelku, če je kaj novega. Postopali so okrog hangarjev in prisluškovali, ali ne bi morda slišali kje kakšno brnenje v zraku. Ko se je že dočela zdnilo, se je oglasil zvočnik radijskega sprejemnika. V grobno tišino so planile raskave besede:

»Govorite s policijskim uradom v Exetru*. Ze dobre pol ure slišimo v v zraku ropot letalskih motorjev. Sklepamo, da kroži nad nami prav veliko letalo, zaradi goste megle pa podrobnosti ni mogoče ugotoviti. Javite, kaj naj ukrenemo, ali pa pošljite sami primerne pomoč.« — Uradnik je takoj odgovoril: »Verjetno gre za pariško nočno letalo, ki je v megli zgubilo smer. Ukrenili bomo takoj vse potrebno. Opazujte in prisluškujte naprej, javljajte sproti vsako spremembo.« Vsem je odleglo. Torej še ni vse izgubljeno. Če

*Mesto na jugozapadu Anglije.

prav je bilo mogoče še vedno najhujše, je upanje Mickovih tovarišev poraslo. Sedaj so tudi obvestili Johnovega očeta, ki je naglo pritekel na letališče, da bi pomagal pri reševanju sina.

Hinge, poveljnik letališča, je že ukazoval prve ukrepe. Sprejemali in izpolnjevali so jih s pobožno natančnostjo in pazljivostjo. Vse letališče, kolikor niso bili ljudje nujno zadržani pri neodložljivem delu, se je osredotočilo okrog reševalnih priprav. Tako se je ganljivo izpencal, kako velika je bila priljubljenost Micka pa tudi živa zavest tovarštva med krmarji in pomožnim osebjem. »Brž pripravite letalo,« je zapovedal Hinge, ko je zapuščal nadzorni oddelek. »Micku so se bržčas pokvarile orientacijske naprave in se v

megli ne znajde. Naložite potrebna padala in vse reševalne pripomočke.« Dobro minuto zatem je bilo lahko in hitro letalo pripravljeno za odlet. Pogнали so zračni vijak in Hinge sam s krmarjem je odletel v meglo. Spremljali so ga upajoči pogledi navzočnih, ki bi se vsi najraje osebno udeležili reševanja. Ko se jim je letalo izgubilo v megli izpred oči, so obstopili Johnovega očeta in skušali pregnati njegovo zaskrbljenost. Zapletli so ga v pogovor, kjer je vsak opisoval svoje težave in nesreče na poletih, poudarjajoč, kako jim je bila vedno sreča naklonjena. Res jim je uspelo, zmotiti Smitha, da je za trenutek pozabil na svoj strah pred nesrečo.

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENC

GRGURC:

Pripovedka o Krasu

Mislite, da je bil Kras vedno tako gola in kamenita puščava, kakor sedaj? Kje neki! Mesto sedanjih pustih brd, so se razprostirala krasna polja in pašniki: kruha ni primanjkovalo, saj so njive dajale na stotine mernikov pšenice. Videl si gozdove, ki so jih oživljali bistri studenci, ki so tešili žejo divjadi; videl si ravnine po katerih so se vile reke, videl bele vasi, obdane s sadovnjaki in vinogradi — skratka ves Kras je bil en sam vrt. Krašovci niso trpeli lakote in žeje. Kako bi bili lačni, ko so jim bili hlevi polni glav, svinjaki polni rilcev; kako žejni, ko so si s teranom močili grla. Toda to je bilo nekoč...!

Bilo je v časih, ko sta Jezus in Sv.

Peter še hodila po naši zemlji. Pot ju je privedla na Kras. V najhujši vročini, vsa prašna in trudna se ustavita pred ponosno hišo, da se okrepčata in spočijeta. Bila je hiša samega župana. Ta je ta čas sedel pod latnikom (brajdo), jedel bel kruh in pršut, ter pil teran. Poprosita ga za okrepcilo. Starešina, ošaben in sit vseh dobrot, jima reče: »Vrag vas vzemi, potepuhi! Postopate, delate nič, drugi naj vas pa redijo. Ničesar nimam za vaju! Poberita se! Molče sklonita popotnika glavi in kreneta dalje. Sv. Peter pa še vedno upa, da dobi kaj za pod zob. Toda v vsej vasi ni bilo srca, ki bi se ju usmiliilo. Z razočaranjem zapustita negostoljuben kraj. Na griču, poleg vasi pa se Jezus

nenadoma ustavi, pogleda žalostno pokrajino in reče: »Kaznovana bodi zemlja, ki ređiš take ljudi!« — In čudo! Reke poniknejo, solnce je zasijalo z uničujočimi žarki, da je pomorilo vse rastline, z gora pa je prihrumela »kraška burja«, ki je dotlej niso poznali in odnesla rodovitno prst. Kraševci so te-

daj spoznali popotnika, pogostili so ju sedaj radi, pa sta že izginila. Ta kazen jih je spreobrnila. Od tistega časa so Kraševci gostoljubni; gosta postrežejo, ako le morejo, s pršutom in teranom, ker še vedno upajo, da jih pride Bog obiskat in se jih usmili.

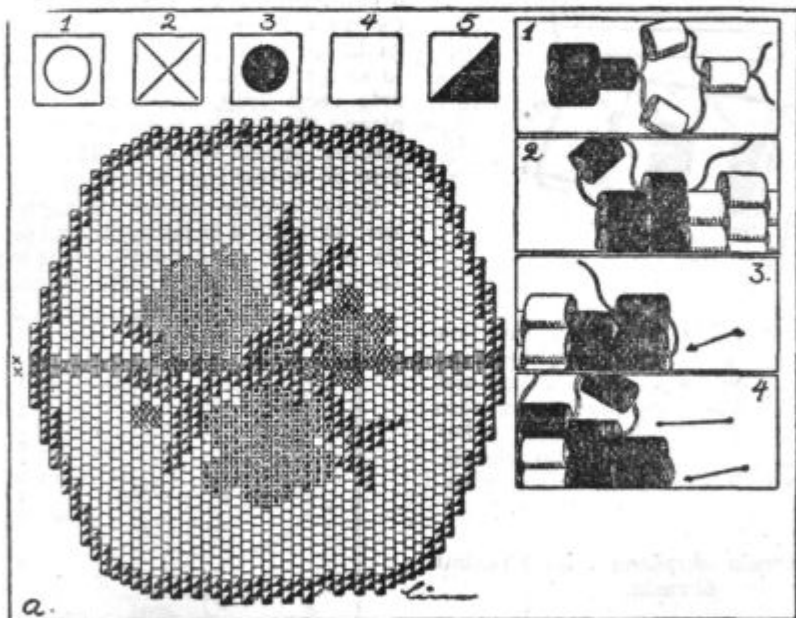
Obdarujte svoje s svojimi izdelki

Priobčujemo nekaj predlogov, kakšna naj bodo vaša božična, novoletna in godovna darila in kako jih izdelate. Vsekakor se morate pri delu zelo potruditi in posvetiti vsaki malenkosti največjo pažnjo. V naglici skrupucani, površno izdelani in neokusni izdelki ne bodo obdarovanca razveselili, čeprav jih boste sami izdelali.

Biserni podstavek

Za to krasno podlago potrebujete velike okrogle ali valjaste steklene ali le-

nja navodila. Prva kaže začetek nabiranja in vezanja. Na dolg dvojen kos niti potegneta dva temnozelena bisera, in sicer vsakega na drug konec niti. Oba bisera potisnete do kolena niti. Nato potegneta en sam temnozelen biser na obe niti. Sledita spet dva svetlozeleni vsak na svoj konec, nato en sam enakobarven na oba konca niti; tako nadaljujete, dokler niste nabrali tolikšnega števila biserov, kolikor jih določa načrt. Ko ste to izvršili, nit krepko

sene bisere. Na našem vzorcu so barve biserov označene z različnimi liki. Zgoraj vidite nekoliko povečane označbe petero barv: 1. rumena, 2. temnomodra, 3. živordeča, 4. zelena, 5. temnozeleno.

Bisere nabirate na močno nit; pri tem se ravnajte po naši sliki. Pri štetju uporabljajte kvačko ali kaj podobnega. Začnite pri srednjici podstavka. S sliko ob desni strani razberete nadalj-

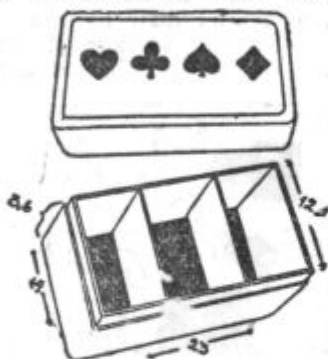
nategnete in jo lepo zavozljate. En kos pustite viseti, drugega potegneta skozi bisere nazaj tako, da ob vsakem drugem presledku nanizate nov biser, nato pa nit speljete skozi naslednji zgornji že prej nanizani biser. Oglejte si sliko št. 2. — Ko je vrsta tako nabrana, jo zaključite z vezjo v obliki verige; nit spnete tako s tisto, ki veže prejšnji niz. (slika št. 3). Tako nadaljujete in nabirate nove vrste biserov. Ko dovr-

šite vso desno stran vzorca, začnete levo tako, da potegnete nit spet skozi prvi biser in nadaljujete po zgornjih navodilih. Zgornji in spodnji rob vzorca, ki ni gladek, zaključite, kakor vam kaže slika št. 4.

Pogoj za okusen izdelek je, da pravilno štejete bisere in nabirate tiste barve, ki so določene. En sam drugobarven biser pokvari ves izgled.

Okusen zaboječek za očetove kvarte

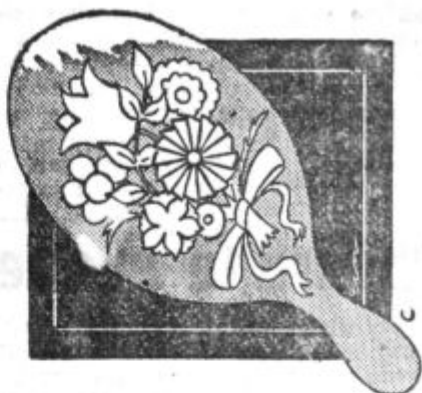
Časih so bili za to svrhu zelo pripravi zaboječki, v katerih so prodajali cigare. Tako zvan luksuzni zaboječek bi bil kot nalašč primeren. Vendar se je danes bolj težko dokopati do take dragocenosti. Treba bo uporabiti pač les slične kakovosti in zbiti zaboječek, katerega velikost kaže slika. Notranjost

zaboječka predelite z dvema tankima deščicama. Vse tri enako velike predalčke prevlečete s šelakom. Zunanost krepko odrgnete z raskovcem in nato polužite. Na pokrovček prilepite nekaj kvartaških slik. Ko se lepilo posuši, prevlečete tudi slike s prvovrstnim šelakom.

Ročno zrcalo okrašeno z izrezljanimi okraski.

Ceneno ročno zrcalo okrasite s pravilno izbranimi izrezljanimi okraski tako okusno, da ga boste veseli kakor najrazkošnejšega predmeta. Podobo, ki jo mislite nalepiti na ozadje zrcala, narišite na kos primerno velikega papirja. Nato izrežite posamezne dele iz raznobarnega papirja, pomerite na risbi, ali so pravilne velikosti in jih nalepite na odgovarjajoča mesta na hrbtu zrcala. Pazite, da okrasek ne bo kr' enčast in da boste nalepili najprej tiste

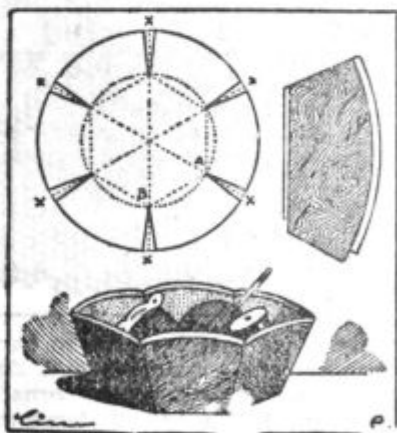

dele, ki tvorijo ozadje. Ko je lepilo posušeno, prevlecite vse z dobrim, prosojnim lakom.

Košarica za šivalne potrebščine

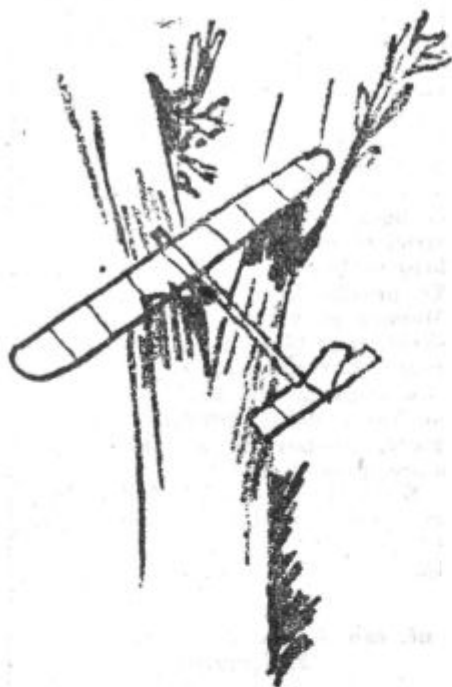
Košarico z lahkoto in hitro izdelate iz močne lepenke. S šestilom narišite dva kroga; notranji krog ima polmer 5 cm, zunanji, večji 9 cm. Slednjo razdaljo odmerite šestkrat na obodu večjega kroga in točke spojite s premicami, ki sečejo središče. Z ostrim nožem izrežete večji krog, kjer so na načrtu zapisane črke x pa napravite 6 klinastih izrezov enake velikosti. Izrezi naj sežejo do notranjega kroga.

Sedaj spojite vrhove klinastih izrezov (črtalo!) s premicami, n. pr. A-B. Te premice na spodnji strani narahlo zarezete. Brez težav boste dvignili vseh

šest delnih sten košarice in jih zblížali. Obrobite jih s papirnimi trakovi. V surovem je košarica izdelana. Prevlečete jo, če hočete, še s pestrobarnim papirjem. Okusno bo učinkoval zlat trak, s katerim prelepíte vrhni rob.

Ali ni bilo lepo

Papirnati »eroplanček« je napravil velik krog nad cesto, se vrnil proti hodniku, odkoder je bil vržen iz šolarčkove drobne roke, ter obvisel na veji mogočnega jagneda. Nekaj šolskih torbic se je dvignilo proti njemu, toda brez uspeha; papirnati ptič je čepel tam, kjer je bil pristal.

»Kamenje, kamenje!« je zakričal neki deček, spustil torbo na tla in planil na kup gramoza, kjer je pričel pobirati kamenje. Njemu se je pridružila ostala truma in kmalu se je jela usipati proti prevzetnemu »eroplančku« kamena toča.

Tedaj pa je po cesti navkreber privozil majhen tovorni avtomobil in obstal nasproti dece, ki se je vračala iz šole.

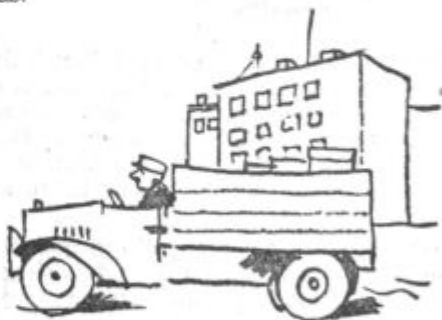
»Hej! Gospodičili!« je zaklical šofer proti dečkom. Le-ti so takoj obrnili vso svojo pozornost na šoferja, ki je bil izjemoma tako prijazen, da se je obrnil do njih s svojo prošnjo in jih še tako moško nagovoril. Na mah je bila truma zbrana pri avtomobilu.

»Ve kdo, kje je Zeljarska ulica?« je izrekel šofer svojo željo, nakar so se

dečki spogledali in začeli ugibati. Podoba je bila, da ne ve nihče.

»Kdor ve, naj prisede kar v avto,« je dejal šofer in tedaj se je nekaj zgodilo: vsi so vedeli za ulico in se rinili k avtu, kakor bi jim se šele sedaj posvetilo v bučkah, kaj mož prav za prav hoče.

In med temi prerivajočimi se bučkami mi stopi pred oči mala postavica s skuštranimi svetlimi lasmi. Kdo je to? Hm... Mislim, da nisem bil prav nič drugačen v osmem letu svoje mladosti... Sam ne vem, kako sem se znašel na sedežu; ali so me tisti, ki so stali zadaj, porinili, da sem se moral vdati izkušnji, ali sem sam od sebe stopil s tovarišem v avto. S tem pa si nisem bellil glave, kajti glavno je bilo, kar si je želel vsak izmed malih razposajencev, kolikor nas je tistikrat bilo: da bi se zastonj takole malo peljal. In tako srečen sem bil jaz — vsaj takrat nisem o tem niti malo dvomil, kakor tudi o svojem tovarišu ne, ki je ves blažen opazoval hiše in ljudi, kako so bežali mimo nas.

»Veš ti, kje je...?« sem tiho dregnil tovariša, nakar je malomarno mahnil z roko in nekaj zamrmral. Kajti jaz tudi o tem nisem prav nič dvomil, da tega ne vem, kje bi bila ona ulica... Pa glavno je, sem si mislil, da Pavel ve.

Na nekem drugem križišču je šofer vprašal Pavleta, ki mu je sedel ob strani, v katero smer naj vozi.

»Kar naprej...« je odvrnil Pavle, toda jaz sem po njegovem glasu čutil, da ni gotov... Toda, sem si mislil, če je on tako samozavesten, zakaj ne bi bil jaz? In avto je brzel dalje...

Na drugem križišču je rekel Pavel šoferju, naj zavije na levo, in jaz sem s

strahom opazil, da moj tovariš narekuje smer, v kateri se čedalje bolj bližamo domu. (S Pavletom sva stanovala blizu skupaj.) v naši bližnji okolici pa sem bil prepričan, da ni nobene ulice s takim imenom...

A vendar je hitro, prehitro — stokrat prehitro minila tista lepa vožnja. »Se daleč?« se je kmalu sklonil šofer k Pavletu in ta je odvrnil:

»Tukajle za oglom ustavite.«

Nato se je Pavel ozrl name. Skrit smehljaj na njegovem obrazu ni ušel mojim prestrašenim očem.

Ko je avto obstal, je rekel Pavel, da gre pogledat, kako se imenuje ta ulica. Toda ko je bil na svobodni cesti, se ni prav nič zmenil za napis na hišni številki. Odkorakal je predrzno proti križišču ter izginil za oglom, ne da bi se ozrl.

»Torej tako!« sem si mislil in popadla me je grozna jeza na tega izdajalskega Pavleta. Sam je bil na varnem, to je bilo zanj glavno, kaj se bo zgodilo z menoj, mu je pa deveta skrb! Prav nič se nisem več bal, čeprav me je bil tovariš zapustil. Predrzo sem rekel šoferju, ki je že grbančil čelo: »Poglejte tja na tablico, če vidite!« In ko se je ozrl za tablico, ki je nikjer ni bilo, sem se pognal na cesto in zbežal za Pavletom, ne meneč se za šoferja, kaj bo storil in kam bo zavil...

Na neki bližnjici do doma me je čakal Pavel.

»Lepo je bilo, kaj?«

In še danes ne vem, ali je mislil s temi besedami vožnjo ali položaj, v katerem sem bil malo prej jaz. A poki-mal sem mu vendarle.

DRAGI STRIC MATIC! Tudi jaz se oglašam v Tvojem kotičku. Imam neko prošnjo do Tebe, zato Te prosim, da ne zavržeš mojega revnega pisemca v svoj koš. Stric Matic, veš, prosim Te, da bi naročil svojim mladim Jutrovčkom, da bi mi kdo pomagal. Sem uboga učenka: mraz je že, toda jaz moram kljub temu hoditi še bosa v šolo. Imam še dve sestrici in enega bratca, a smo vsi brez tople obleke in čevljev. Zato Te prosim kakršne koli pomoči. Mamica se vedno joče od samih skrbi; rada bi nam dala vse, a ne more, ker nimamo ničesar. Dostikrat grem tudi brez jedi v šolo. Torej, dobri Jutrovčki, pomagajte, prispevajte kar koli kdo more, prosim lepo.

Stric Matic, ako kdo kaj podari, sprejmi Ti darove, potem pa jih pošlji na naslov. Te pozdravlja

Sonja Voga
uč. osn. šole v Radečah 53 pri
Zid. mostu.

DRAGI JUTROVČKI! Iz zgornjega pisemca ste zvedeli vse, kar je potrebno. Pomagajte — in hitro pomagajte, saj veste: kdor hitro da, dvakrat da. Darove pošljite na naslov: Uredništvo »Mladega Jutra«. Prošnja male Sonje, ki trka na srca svojih vrstnic in vrstnikov, naj ne bo glas vpijočega v puščavi!

Stric Matic.

Za bistre glavice rešitev

Šestorico jetnikov so razmestili v celice št. 10, 22, 25, 39, 56 in 59.

Dve uri

Zunaj je prvi sneg pobelil s travo obrasle grede po vrtovih in strehe hiš; po cestah se je stopil v blatu. Kosmi drse po zraku, prav veliki padajo tik ob oknu, zdi se da preHITEVAJO drug drugega. Skozi okno se vidi na gričku hiša. Zidovi so rumeni, streha je bela, zasnežena. Okna zro temno izpod belega klobuka.

V razredu se čuti vpliv vremena. Besede se izgublajo, kar zamro. Po kotih se nabira rahel polmrak; zato so stene še višje, še nepristopnejše.

Dijak Jaka gre k tabli. Težki čevlji udarjajo ob tla, na oglu se zadrša skoraj prav do zidu.

»Sedem krat sedem je devetinštirideset krat sedem... Nadaljni dar govora se je izgubil v najprečudnejšem koncu. Klavrno se je porazgubil. Nato

je dvignil dijak glavo in pogledal navzgor.

»Tako ja, tako... Kaj nismo napisali v zvezek vseh deset primerov?«

In se je zaslišal čuden šum in šelest listov. Čast razreda je pa bila rešena na ta način, da je iz tretje ali četrte klopi zasikalo: tristetrtinštirideset!

»Pogledati je treba, seveda! Če ne pogledaš pa ne vidiš, ne?...« je dejal profesor. Svojim besedam je dal povdarek na ta način, da se je nagnil malo naprej in pogledal po razredu. Nekaj bežnih trenutkov je bil tako čudno hipnotiziran nato je umaknil pogled in mimogrede pogledal dijaka, ki je pri tabli pisal: 343.

Kako dalje?«

Dijak se pa ne znajde. To je dobilo

svoj izraz v tem, da je premaknil desno nogo, se zaril istočasno v kraljevo sliko in profesorja in spravil iz sebe nek čuden glas.

Kub dvočlenca... Kako je prvič; prvi člen na kub, drugič...«

»Drugič...« je ponovil dijak in je bilo, kakor da bo povedal zdaj, zdaj. Samo ne more. Le kaj mu je res...

»Povej mu!« je pokazal profesor s palico na dijakinjo v prvi klopi.

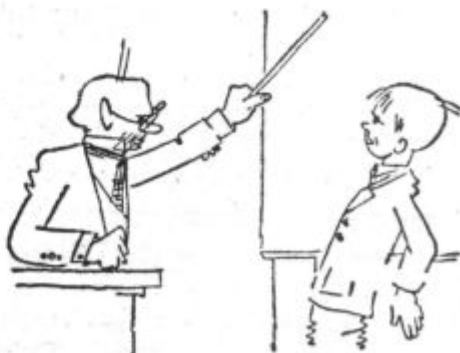
»Prvi člen na kvadrat, krat drugi, krat tri,« se je glasil odgovor.

»Do tukaj imaš torej sedem na kvadrat krat dva, krat tri...«

Dijak računa: »Sedem na kvadrat je devetinštirideset, krat dva...« in nekaj trenutkov je bila tišina. »Devetdeset osem!«

»Pa naj bo osemdevetdeset!« je dejal profesor in se zganil, kakor da bi hotel pogledati skozi okno, v resnici je pa pomežiknil in se mu je čudom čudno počasi razlezlo lice na smeh.

(Dalje prihodnjič).

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Pismo male Sonje me je globoko presunilo. Odločila sem se, da Ti pošljem skromnj dar zanjo, ki je res potrebna pomoč! Malo vsotico ji pošljem iz svojega hranilnika. Pozdrave od

Olge Jež

uč. I. a razr. mešč. šole v Trbovljah

Ljubi stric Matie! Danes Ti prvič pišem. Ali boš vrget moje pismo v koš? Povem Ti, da se sv. Miklavža zelo veselim. Lansko leto sem bila pri Iršiču na miklavžev večer, pa je parkel tako skakal po mizah, da sem se ga tako ustrašila. Letos pa ne grem k Iršiču, ga bom rajši doma pri radu poslušala, če mi bo kaj povedal ali prinesel. — Te pozdravlja

Olgica Matjaž

učenka II. razr. v Mislinju

Dragi stric Matie! Udeležim se tudi jaz natečaja s tremi slikami Revnemu dečku je mamica bolna; dobra gospa dá dečku za bolno mamico belega kruha in steklenico mleka v nahrbtnik, toda joj, steklenica pade med potjo ven in se razbije. Po redni Mihec se nesreči smeji in kliče: »Prav ti je!« Toda Sonjica gre v šolo in vidi razbito steklenico z mlekom in reče: »Ko pridem iz šole bom prosila mamico za drugo mleko in ga nesem bolni ženi!« — Sedaj Te pa prav lepo pozdravim, stric, ne vrzi pisma v Tvoj požrešni koš, ampak me objavi v »Mladem Jutru«.

Jonica Borej

uč. III. b razr., Selo št. 40, Zagorje ob Savi

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Že dolgo časa sem se pripravljala, toda bala sem se Tvojega požrešnega koša. Udeležila se bom Tvojega novega natečaja. »Na svetu imam najrajši resnico,« se glasi moj odgovor na natečaj. Z željo, da ne bo moje pisemce romalo v koš, Te prisrčno pozdravljam!

Anica Skofic

uč. IV. razr. osn. šole v Litiji

Dragi stric Matie! Na Tvoj novi natečaj sem se odzvala in Ti pošiljam svoj odgovor. Na svetu so mi najljubši starši. Z željo, da bi bila srečna nagrajenka Te pozdravljam s sokolskim »Zdravo!«.

Tišler Hilda

dijakinja I. razr. m. šole v Litiji

Listnica uredništva

Dragi Jutrovčki!

Dne 24. novembra t. l. smo objavili pisemce male Sonje Voge iz Radeč. Doslej smo prejeli naslednje prispevke:

Postojnski, sotr. »Mi. Jutra«	10 din
Emil Kristan iz Ljubljane	30 „
I. Primec, iz Celja	25 „
Uradništvo Mestne hranilnice v Mariboru	60 „
Božica Kaffou v Prevaljah	10 „
Skupaj torej	135 din

V današnji številki objavimo še enkrat obupno pisemce male Sonje, prihodnji teden pa zaključimo zbirko in odpošljemo prispevke.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Anica Skofic, uč. razr. v Litiji, in Tišler Hilda, dijakinja I. razr. mešč. šole v Litiji, Janica Barel, dijakinja, Selo pri Zagorju, Pavla Kosmova, dijakinja I. raza gimn. v Celju, Andrej Seligo, dijak v Ljubljani.

★

Olga Jež, dijakinja v Trbovljah: Tvoje pisemce sem prejel. Kam si poslala prispevek, na naše uredništvo ali naravnost na naslov male Sonje? Zahvaljujemo se Ti, posnemanja vredno pa je, da si žrtvovala prispevek od svojih lastnih prihrankov.

★

R. L. P. v Zagrebu: Pošljite, prosim, svoj natančni naslov, da vam lahko nakazemo honorar!

★

St. P., dijak: Pravičnica »Mir so sklepa-li« je dobro napisana, toda objaviti je ne smemo. Saj menda razumeš, kako je s temi stvarmi, ko divja ob naši meji vojna vihra ...

Za bistre glavice

- 1.) nik
- 2.) nik
- 3.) nik
- 4.) nik

a, a, č, e, e, i, i, k, l, l, n, o, p, r, r, s, s, t, v, v.

Če namesto pikic pravilno postavite zgoraj stoječe črke, dobite besede, katerih končnice že imate.

Zlogovnica

Iz zlogov: pe, za, žič, gris, ti, e, ro, tek, el, for; sestavi besede ki pomenijo:

1. dan v tednu,
2. žensko krstno ime,
3. reka v Mezopotamiji,
4. grški svečenik,
5. južno sadje.

Prve črke brane od zgoraj navzdol, dajo moško krstno ime.